

שבת בשבתו

שמות - מושפטים

הפטרה :

"הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה אֶל יִרְמְיָהוּ"
{ ירמיהו ל"ד } **שבת מברכין**

כ"ג שבט תשפ"ה | גיליון 317

לרפואה שלמה

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
רחלי בת הניה .
רבקה בת כיתיה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
אנט יעל בת עזיזה

בפרשת השבוע, התורה מלמדת אותנו: **"מִדְּבַר שֶׁקָר תִּרְחַק וְנִקְי וְצַדִּיק אֶל תִּהְיֶה כִּי לֹא אֲצַדִּיק רָשָׁע"** (שמות, כ"ג, ז'). ובחומש ויקרא נאמר: **"לֹא תִגְנְבוּ וְלֹא תִכְחֲשׂוּ וְלֹא תִשְׁקְרוּ אִישׁ בְּעַמִּיתוֹ"** (ויקרא, י"ט, יא). גם בספר תהילים (ק"א, ז') נאמר: **"דַּבֵּר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לִגְדֹד עֵינָי"**. ובספר ירמיה (ט', ד'): **"וְאִישׁ בְּרָעָהוּ יִהְיֶה לֹא יִדְבְּרוּ לְמַדּוֹ לְשׁוֹנֵם דְּבַר שֶׁקָר הַעֲוֶה נְלָאוּ"**. ר' אברהם אביש מפרנקפורט דמיין אמר פעם: אלמלי היה אדם יודע כמה גדול הוא כוחה של האמת לא היה משקר לעולם... רבים בדורנו, חושבים וסבורים, כי "בלי לשקר אי אפשר להסתדר", כך הם חיים, עד שנעשה להם האיסור לשקר, כהיתר גמור. אך אמרו רבותינו במסכת סוטה (מ"ב ע"ב), : **"ארבע כתות לא מקבלים פני שכניה, כת ליצים, כת חנפנים, כת שקרנים, וכת מדברי לשון הרע"**. הגמרא במסכת יבמות (ס"ג ע"א) מספרת על רב, שהייתה לו אישה רעה שהייתה מצערת אותו. כאשר היה רב מבקש ממנה לאכול תבשיל מסוים, כגון תבשיל עדשים, הייתה מכינה לו תבשיל אחר, כגון תבשיל חיטים. כשבקש תבשיל חיטים, עשתה לו עדשים. וכל זאת בכוונה כדי לצערו. אמנם, הנהגתה הייתה משונה. היה לו לרב בן, ושמו חייא. כשכגדל הבן וראה את מה שאמו עושה לאביו, היה מקדים לשמוע מאביו מה הוא רוצה לאכול, ולאמו היה אומר להיפך. וכך אביו היה מקבל את האוכל שהוא רוצה באמת, וזאת מבלי שאביו ואמו ידעו כי הוא הפך את הדברים. לימים ראה האב כי טוב, ויאמר לבנו חייא: ברוך ה', אמא נעשתה אישה טובה, שהרי מבשלת היא לפי רצוני! חייך בנו חייא וגילה לאביו שהוא הופך את הדברים, כדי שיקבל האב את מה שלבו חפץ. אמר לו אביו, בכל זאת אל תעשה זאת שוב, שהרי יש בזה שקר, וכבר נאמר על כך בבבאי, **"למדו לשונם דבר שקר"**. יותר מכך, אמרו בגמרא במסכת מכות (דף כ"ד ע"א), על הפסוק בתהלים **"הוֹלֵךְ תָּמִים וּפְעַל צַדִּיק וְדָבַר אֱמֶת בְּלִבּוֹ"**, מי הוא הדובר אמת בלבבו? ומשיבה הגמרא, כגון רב ספרא, שעליו ראוי לומר שהוא דובר אמת בלבבו. רש"י שם מביא את המעשה ברב ספרא, שהיה לו חפץ למכירה, ובא לפניו קונה בשעה שהיה קורא קריאת שמע. ביקש הקונה לקנות את החפץ בסכום מסוים, אך רב ספרא שהיה באמצע קריאת שמע, לא ענה לו. חשב אותו קונה, כי רב ספרא לא מעוניין למכור בסכום זה, ולכן הוא לא עונה לו. הוסיף על הסכום, ועדין לא נענה לו. שוב הוסיף בסכום, ואז, כשרב ספרא סיים לקרוא את שמע, אמר לו לקונה, טול את החפץ בסכום שאמרת בתחילה, שבסכום זה היה בדעתי למכור לך, רק לא עניתי כיון שקראתי קריאת שמע. תלמיד חכם מנקה הדעת בשכונת הבוכרים בירושלים ספר ל', כי בצעירותו למד אצל מוריניו ורבינו רבי עזרא עטייה זצ"ל, שהיה ראש ישיבת פורת יוסף בירושלים. אותו תלמיד חכם נבחן אצל ראש הישיבה, והיה אמור לקבל ממנו תעודת הוראה חתומה בחתימת ידו. באותם ימים, הישיבה שכנה בעיר העתיקה, אך אותו תלמיד פגש את רבי עזרא עטייה בשכונת גאולה בירושלים, ובקש ממנו לחתום על התעודה. הביט רבי עזרא עטייה בתעודה ואמר לתלמיד, הזמן מונית וניסע לעיר העתיקה, שם אחתום לך על התעודה. תמה אותו תלמיד ושאל, רבנו! מדוע לטרוח ולנסוע לעיר העתיקה כבודו יכול לחתום פה? הביט בו הרב ואמר לו, ראה בני, בסוף התעודה כתוב: **"ובאתי על החתום פה ישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה ירושלים"**, והיאך אהיה דובר שקר כשאחתום לך פה בשכונת גאולה ולא כפי שכתוב בתעודה פה העיר העתיקה? ואכן נסעו לעיר העתיקה ושם חתם לו הרב. **"מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה' "** . **שבת שלום ומבורך**.

פתגם השבוע

" אין עושר כבריאות,

ולא נעימות כמו

לב הטוב."

{ רבי שלמה אבן גבירול }

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
18:49	18:09	16:55	ירושלים
18:46	18:10	17:11	תל אביב
18:47	18:09	17:03	חיפה
18:49	18:11	17:13	באר שבע
18:47	18:11	17:04	אילת

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" העשירים שומרים על העניים "

" אור החיים הקדוש "

" העשירים הם סך הכל "שומרים" על הכסף של העניים "

" אם כסף תלווה את עמי את העני עמך לא תהיה לו פנשה : "

רבנו האור החיים הקדוש מבאר, שמי שיש לו כסף יותר מכדי צרכיו, עליו לדעת שהכסף אינו שלו, אלא של עניים ולומדי התורה, וזה רק מופקד אצלו, וזה לא שייך לו, והוא סך הכל שומר את הכסף עבור העני, שנגזר עליו להתבזות, ולקחת מהעשיר את הכסף שהוא 'שלו'. לכן יזהר העשיר, ויתבונן בדבר, ולא ירגיש התנשאות כשנותן צדקה, כי הכסף שייך לעניים ולומדי התורה, שרק נגזר עליהם, לפי חשבונותיו ומחשבותיו של הקדוש ברוך הוא, שאי אפשר להבינם, שיצטרכו להתבזות ולקחת את חלקם המופקד אצל אחרים. וזה מרומז בפסוק שלפנינו: 'אם כסף תלווה את עמי' אם אתה רואה שיש לך הרבה כסף גם הלוות לאחרים, עליך לדעת ש'את העני החלק השייך לעניים, 'עמך' הוא בסך הכל מופקד אצלך, ואינו שלך... ולכן 'לא תהיה לו כנושה' אל תרגיש התנשאות כשאתה נותן לו צדקה או מלווה לו כסף.

ובספר הקדוש שחיבר רבינו האור החיים הקדוש, על נביאים וכתובים ושמו 'ראשון לציון', מפרש רבינו את הפסוק במשלי "אל תמנע טוב מבעליו, בהיות לאל ידך לעשות", שאם עני בא לבקש צדקה אל תמנע ממנו את הטוב, כי בעצם הוא 'בעליו' האמיתיים של הכסף שנמצא אצלך, שהרי אתה רואה 'שיש לאל ידך לעשות' כלומר שיש לך הרבה כסף ואפשרויות לעשות הרבה רווחים ועסקים, ולמה הקדוש ברוך נתן לך יותר מלאחרים??? הרי אדם לא ישן על עשר מטות, ולא אוכל עם עשר מזלגות, אם כן למה ה' נתן לך יותר מצרכיך??? אלא שסך הכל הוא הפקיד אצלך את הכסף של העניים, ולכן תיתן בבקשה לעני את הכסף שלו, שנמצא אצלך, כי הוא הבעלים האמיתיים של הכסף.

ובספר הקדוש שחיבר רבינו האור החיים הקדוש על שולחן ערוך, ושמו 'פרי תואר' כותב רבינו, מדוע לא תיקנו חכמים לברך ברכת 'שהחיינו' בכל פעם שהאדם מרוויח סכום יפה של כסף, ומה זה שונה מאחד שקונה בית חדש שמברך שהחיינו??? ומתוך רבינו, שכשהאדם מרוויח כסף אינו בהכרח שהכסף שלו כי יש כאלה שהם 'שומרים את הכסף לאחרים ואינו שלהם', ואין להם לברך שהחיינו, ורק אחרי שקנו בית ונהנו מהכסף, התברר למפרע שהכסף שהיה אצלם הוא שלהם, ויכולים לברך שהחיינו.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א - יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

זוגיות בפרשת השבוע

אנחנו שומעים מדי פעם דו-שיח, כאשר אחד מבקש דבר או רומז לבקש משהו, והשני מסרב בתוקף: "אני חייב לך משהו!!!" "למה אני צריכה לעשות את זה?" וכדומה. הצד השווה במשפטים הללו הוא, אני לא עושה מה שאני לא חייב. "ומה עם מידת החסד" אתם שואלים? מסתבר שכלם מוכנים לעשות חסד ולכולם חשוב לעשות טובה לאחרים. אבל לא בכל מחיר ולא תמיד ולא לכל אחד ולא... בקיצור כמה שיותר פחות, מבלי לזלזל לגמרי במושג חסד! ובעוד שהרבה מנסים להתחמק מחובה זו, הרי שחסד מהווה את אחד היסודות של העולם בכלל, ועולם הפרטי של הנישואין בפרט. השאלה היא למה?! לא נתעלם מעובדה, שהרבה אנשים מגדירים את העושה טוב למען האחר, כימנוצלי או חדל-אישים. אבל למי שחשוב להעמיד את ביתו על יסודות איתנים, ולבנות בית נאמן למשך דורות, באהבה ואחוה ולשום ורעות אמיתיים, לא מתחשב בדקדוקים הקטנוניים של "מי עושה יותר למען השני", אלא עושה כי צריך לעשות. נותן כי הצד השני זקוק, עוזר כי יש צורך בדבר, וכדומה. "זה לא התפקיד שלי!!!" אז מה?! אבל אשתך צריכה אותך, בעלך זקוק לעזרה. ואלו יכולים להיות אלפי סיטואציות יום-יומיות, שצריך לצאת משגרה, ולתת כתף לשני, ולא משנה במה. לא חשוב תפקיד של מי, ולא משנה מי תמיד אמור לעשות את זה. כי בבית של אחווה ורעות לא 'מתחשבים' בדקויות האלה. אין כללים בחסד, כי הכל משתנה מזמן לזמן, מקום, למי, מתי, כמה, וכפי שמגדיר זאת הנצי"ב מוולוז'ין זצ"ל: "אין כל ענין ואין כל מקום וזמן שווים". ואיך בכל זאת ניתן להגדיר את הכלל בזה? על הפסוק בפרשה: "אַתָּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכַת כְּהֵנִים" אומר הגאון שהכוונה היא "הנהגה בין אדם לחברו בדרך הישר והטוב... ובאשר זה אינו תורה לפרש מהו הישר והטוב". נכון, אמנם אין 'תורה' ואין 'מסכת' או הלכות לחסד! אלא אך ורק מה שהוא עכשיו רצון השם! מה השם יתברך היה רוצה שתעשו עכשיו? זה חסד! ואולי זה לא מתפקידך, אבל האם זה יעשה נחת-רוח לפניו יתברך? אז קדימה! אל תעשו חשבונות ודקדוקי עניות של מי 'אמור' ומי 'חייב' וכדומה. הגמרא דורשת על הפסוק "וְהוֹדַעְתָּ לָהֶם אֵת הַדָּרֶךְ לְכֹל בָּהּ וְאֵת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן", "...זו גמילות חסדים... זו לפני משורת הדין. ושם אמרו לא חרבה ירושלים, אלא משום שהעמידו כל דבריהם לפי הדין, מבלי לעשות לפני משורת הדין! אז בכדי לא להקריס את הבית היהודי חלילה, יש לעשות את כל מה שמהווה רצון השם, והרבה לפני משורת הדין! בהצלחה.

הלכות - ילקוט יוסף

הלכות שליח צבור

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה היה בת אלה
ולהצלחת אשר בן
יהודית מלכה וב"ב.

רבים נהגו לעבור לפני התיבה כש"צ בכל התפלות ביום פטירת אב או אם, וזאת כדי להרבות בזכויות ביום זה לעי"נ הנפטר. אולם מנהג זה לא פשט כ"כ אצל הספרדים, אחר שאין בזה חיוב, ומסתפקים באמירת הקדישים במשך היום, בכל י"ב חודש. ואין ספק שאסור לשליח צבור ספרדי לעלות לפני התיבה ולשנות את מבטאו למבטא האשכנזים, וכ"ש שאין לו לשנות את נוסח התפלה שלו מנוסח הספרדים לנוסח אשכנזי, ועדיף שלא יעמוד כשליח צבור ביום פטירת אביו ואמו, מאשר ישנה את מבטאו או את נוסח התפלה שלו, כי אל תטוש תורת אמן, וכל אחד צריך להחזיק במנהג אבותיו,

לכתחילה ראוי ונכון לבוא לבית הכנסת בהשכמה כדי שלא יצטרך לדלג, כמו שהזהיר מלאך המגיד למרן הבית יוסף, להשכים לבוא לבית הכנסת ולא לדלג בתפלה. אולם מי שעבר ונתאחר לבוא לבית הכנסת, ומצא שהצבור נמצאים בסוף הזמירות, ואם יתפלל כסדר, יפסיד תפלה בצבור, ימהר להתעטף בציצית ולהניח תפילין בברכותיהן, ואחר כך יאמר "אלהי נשמה" עד "המחזיר נשמות לפגרים מתים", ויברך ברכות התורה, ויתחיל ברוך שאמר, ומזמור תהילה לדוד, ומזמור הללו את ה' מן השמים, ומזמור הללו אל בקדשו, ויסיים בברכת ישתבח, וימשיך מברכת יוצר אור על הסדר כדי להתפלל עם הצבור, או עם חזרת השליח צבור. ואם גם בזה לא ישיג להתפלל עם הצבור או עם חזרת השליח צבור, ידלג לגמרי הזמירות, ויתחיל מברכת יוצר אור כדי שיספיק להתפלל עם הצבור או עם חזרת השליח צבור. ואחר התפלה יאמר כל שאר ברכות השחר, וכן יאמר פרשת העקידה ופרשת הקרבנות ואיזהו מקומן, והודו לה' קראו בשמו, וכל המזמורים שדילג. אבל ברוך

שאמר וישתבח לא יאמר אלא אם כן בלי שם ומלכות. ואף על פי שהמקובלים אומרים שאם מדלג הזמירות ואומרם לאחר התפלה הרי הוא כמהפך צינורות הקדושה, זהו רק לכתחילה, אבל כשעושה כן בדלית ברירה כדי להתפלל עם הצבור, אין בכך כלום. שמעלת התפלה בצבור נשגבה מאד, ודוחה אמירת הזמירות.

ואם יש לו שהות לומר כל המזמורים שבין ברוך שאמר וישתבח, ונשאר לו עוד זמן קצת, נכון שיאמר (מלבד ברכות השחר כולם) גם חלק מסדר הקרבנות, ויתחיל "לפיכך אנחנו חייבים להודות לך" עד פסוק "שמע ישראל", ו"ברוך שם", שאמירתם הם צורך גדול על פי הקבלה. ואחר כך יתחיל פרשת התמיד, ופיטום הקטורת עד רבן שמעון בן גמליאל, ולא עד בכלל. ואחר כך יאמר "אנא בכח" עד איזהו מקומן, ולא עד בכלל. ואם רואה שיש לו עוד זמן, יאמר גם "איזהו מקומן". ואחר כך יתחיל "הודו לה' קראו בשמו" עד "ובנביאי אל תרעו", ואחר כך "אל נקמות ה'" עד הפסוק ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו, ואחר כך ה' מלך וכו', ולמנצח בנגינות וכו', וברוך שאמר והלאה. ובסיום התפלה ישלים מה שדילג מתחלה.

מי שאיחר לבוא לבית הכנסת בשבת, ואין בידו סיפק לומר גם פסוקי דזמרה וגם "נשמת כל חי", שאם יאמר גם פסוקי דזמרה וגם נוסח נשמת כל חי לא יוכל להשיג להתפלל עם הצבור או עם חזרת השליח צבור, מוטב שידלג נשמת כל חי ולא ידלג על פסוקי דזמרה, כי הלכה רווחת היא, שתדיר ושאינו תדיר תדיר קודם. ועוד, שאמירת נשמת כל חי אינה אלא מנהג הגאונים. ומכל מקום נראה שאם כבר אמר כל המזמורים של פסוקי דזמרה עד "לשם תפארתך" יכול לדלג משם

עד אחר שירת הים, וימשיך באמירת נשמת כל חי. [ואם שכח לומר בשחרית של שבת "נשמת כל חי" ובירך ברכת ישתבח, לא יאמר שם נשמת, אלא ימשיך בברכת יוצר. ואם נזכר בברכת ישתבח קודם שאמר ברוך אתה ה' מלך גדול ומהולל בתשבחות, יחזור לנשמת ויגמור כסדר].

יש מי שאומר שכל מה שאמרנו לעיל לענין סדר הדילוגים בתפלה, אינו אלא במי שזהיר וזריז ורגיל להשכים לביהכ"נ ובדרך כלל מתפלל עם הצבור, ואירע לו אונס שאיחר מלבא לבית הכנסת, שאז יתפלל כני"ל, אבל מי שאינו חרד להשכים לתפלה, ואם יתפלל כני"ל אז על הרוב לא יוכל לומר הזמירות הקבועים לאומרם בהם בתפלה במקומם, ויספיק רק ברכות ברוך שאמר וישתבח, אין לו לשנות הסדר שקבעו חכמים ז"ל בברכות. ואמנם לדינא תפלה בצבור חשובה יותר, ולכן בכל אופן ידלג לצורך תפלה בצבור, אך יש להתאזר ברוב עוז ותעצומות שלא יקרה לו כן לעתים תכופות.

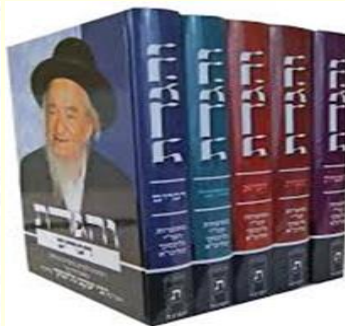
אם אין לו שום אפשרות להתפלל עם הצבור או עם חזרת הש"צ, אלא אם יתחיל מברכת יוצר, תפלה בצבור עדיפא, ויתחיל מיוצר. ואחר התפלה ישלים כל מה שהחסיר, וישמיט ברכת ברוך שאמר וישתבח. כי ברכות אלו לא נתקנו לאומרם בשם ומלכות אלא קודם התפלה. ומכל מקום נכון יותר שיאמר ברוך שאמר ומזמור הללויה אחד, וישתבח. וכל שכן שאם הוא רואה שדי לו אם ידלג את המזמורים שנוהגים להוסיף בשבת קודם ברוך שאמר, מבלי שיצטרך לדלג הזמירות שבין ברוך שאמר לישתבח, ונשמת כל חי, בוודאי שעדיף לדלג מזמורים אלה, ויאמרם אחר כך בסיום התפלה.

הגאון המגיד הרב יעקב גלינסקי זצוק"ל

אצל מגידים ודרשנים רבים. "ניצל כל מקום אפשרי בארץ ובכל העולם, לשאת דבריו בפני עם ועדה", "הוא היה מחזק את האמונה ומעודד את הנפשות החלשות, כשהוא מתבל את דבריו בהרבה הומור ומליצה, וממילא מאפשר לדברי ההתעוררות וההתחזקות לחלחל פנימה. ואכן, אלפי יהודים מעידים על דרשות ששמעו ממנו במשך עשרות השנים שדיבר, ועל התועלת שהייתה להם מזה". שיטת נובהרדוק, שעליה גדל והתחנך ר' יענק'לה ועל פי דרכה התווה את מהלך חייו, עסקה בעיקר בהשפלת ה'אני' וביטול המציאות העצמית למציאותו יתברך, מתוך בוז לכל ענייני העולם הזה ובהחדרת אמונה וביטחון והישענות על הקב"ה עד הסוף - בלי לבחול בשום דבר מפחיד או מביך בעבודת השם. אבי השיטה, הסבא מנובהרדוק, בילה זמנים ארוכים בשהייה והתבודדות ביערות, וכך חינך את תלמידיו. "הוא נסע יחד עם נכדו, ר' אליעזר קרשבויס, מחסידי ברסלב לאומן, והנסיעה הייתה מאוד מרגשת ומעניינת. דבר ראשון הוא הגיע לציון רבינו הקדוש, ושם הוא אמר לנכדו: "אני כאן כקטן שנולד! תאמר לי מה צריך לעשות ואני אעשה". ואכן, הוא נתן פרוטה לצדקה, אמר 'הריני מקשר' ואמר את עשרת המזמורים של התיקון הכללי בהתרגשות גדולה, וגם את התפילה שאחריו. לאחר מכן אף עשה ידו דברים לפני הצדיק, ולמעשה שהה שם כ-3 שעות, לעומת שאר עשרות קברי הצדיקים שביקר בהמשך ובהם שהה דקות ספורות בלבד". בין השנים תשע"א-תשע"ג הוציא הסופר הרב שלום מאיר ולך את סדרת הספרים "והגדת" על חמישה חומשי תורה ומועדי השנה, הכוללת דרשות, סיפורים ומשלים מהרב גלינסקי. דרשותיו ופירושו משולבים גם בסדרת הספרים "להגיד". נפטר בכ"ב בשבט תשע"ד, בגיל 93, והובא לקבורה בבית הקברות של נציבי ישיבת פוניבז'. בתו הבכורה נישאה לרב חיים ברמן, מרבני ישיבת פוניבז' (אחיו של הרב מרדכי שלמה ברמן). שניים מבניו הלכו לעולמם בחייו.

ספרי הרב

הר' יעקב גלינסקי הוא בנם של אברהם צבי ודבורה גלינסקי. נולד בשנת תרפ"א בקרינק שפולין, בבחרותו למד הרב בישיבת בית יוסף נובהרדוק של הרב אברהם יפהין בביאליסטוק. 11 שנה מאוחר יותר הוגלה לסיביר יחד עם חבריו לספסל הלימודים. בשנת 1941 הוגלה לסיביר יחד עם קבוצה של מאה בחורי ישיבה. "בתחילת המלחמה שלחה לו אמו מכתב, וביקשה ממנו שיחזור הביתה כיוון שאין איש יודע מה ילד יום וכדאי שכולם יהיו ביחד. בתגובה הוא שלח לה מכתב בחזרה, וכתב "אני בבית". בט"ו אב תש"ה לאחר מלחמת העולם השנייה נישא לצביה, בת חיים בנימין הלוי ברוד, מחסידי ברסלב ברוסיה שהתגורר שנים רבות באומן. על התקרבותו של חמיו לברסלב סיפר ר' יענק'לה זצ"ל בעצמו בראיון: "רבי חיים בנימין התייתם מאביו בגיל צעיר, כמדומני שהיה אז בן ארבע, וגדל בפולין של אז בעוני נורא. יום אחד התגלגלו לידיו כמה דפים קרועים של אחד מספרי רבי נחמן מברסלב, הוא מאוד התלהב מהכתוב שם, והחל להתחבר לחסידי ברסלב בפולין. באחד הימים גמלה בו ההחלטה להבריח את הגבול לרוסיה, דבר שהיה כרוך ממש בפיקוח נפש. הוא עבר את הגבול יחד עם עוד כמה בחורים, והגיע לאומן. שם הוא התגורר מאז, ואח"כ התחתן ונסע לגור במז'בוז'. שם נולדו לו ילדיו ונשאר שם עד שגדלו". שהה במחנות העקורים בגרמניה ובשנת 1949 עלה לישראל והתיישב בבני ברק. היה מקורב לחזון איש ולרב יעקב ישראל קנייבסקי. בשנות ה-50 עמד בראש ישיבה בראש העין ופעל בקרב צעירי העדה התימנית. בשנות ה-60 עמד בראש ישיבת נובהרדוק-חדרה, יחד עם הרב אלחנן פרלמוטר, אף הוא חניך נובהרדוק. לאחר סגירת ישיבת נובהרדוק הקים רשת כוללים לאברכים, בשם 'מרגינתא דאברהם', שלה סניפים בירושלים, מודיעין עילית ובית שמש. מוסדותיו מנוהלים על פי צוואתו, על ידי בנו הרב אלימלך ונכדו הרב אבא צבי גלינסקי. בימים הנוראים - ראש השנה ויום כיפור, התפלל הרב בבית הכנסת "בית הלל" ברחוב דמשק אליעזר בבני ברק, הרב ישב כאחד האדם בשורות הראשונות בסמוך לארון הקודש. כשהוא עטור בבגדי לבן נהג הרב למסור את דרשותיו באותם ימים בשעה 17:00 אחר-הצהרים בין תפילות מנחה למעריב, עשרות אנשים הצטופפו בבית הכנסת שלאחרונה הרחיב את גבולותיו. במשך שנים היה נוסע ממקום למקום, מיישוב ליישוב, מבית כנסת לבית מדרש, ונושא מדברותיו בפני המון העם שגמע בשקיקה את דבריו. דרשותו הייתה מתבססת על שיטת המוסר של נובהרדוק והיה מרבה לתבל את דבריו בסיפורים ובמילתא דבדיחותא וכך היה כובש את ליבות השומעים.. אמרותיו ומשליו הפכו לנכסי צאן ברזל

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556